

D'estudiar administració i direcció d'empreses a artista polifacètic. Per què?

—Sí, és un canvi molt gran, però estudiant ADE vaig aprendre com funciona i com s'organitza el mercat. I, al cap i a la fi, l'art és un mercat. Es fa un producte que a la gent li ha d'interessar, és la llei de l'oferta i la demanda. Per tant, la part pràctica, ja va bé de conèixer-la.

—Quan es juga al “jo mai mai” és per a descobrir els secrets i els desigs dels altres. El vostre secret era aquesta vena musical?

—Me la guardava una mica per a mi i els meus amics, per a la gent de Sant Feliu. És una cosa que porto dins des de fa molts anys, però que no havia pensat a obrir i ensenyar al gran públic. Era com un petit secret.

—A la universitat ja teníeu un grup.

—Sí, ens dèiem els Na'Fent. Teníem unes lletres molt adolescents. Era una cosa més a petita escala, però tot forma part d'un bagatge que et porta fins on has arribat. Fa molts anys que m'hi dedico, a la música, no professionalment, però si gaudint-ne.

—Ser la veu del Xavi Masdéu a *Arròs covat* ha ajudat a donar-vos una empenta per a formar el grup i realitzar el disc?

—Per a formar el grup i anar al Sona9, no, però en el pla mediàtic sempre va bé tenir una excusa o una introducció, i ser la veu d'un personatge que ha funcionat molt bé és envoltat de coses bones. Tot això aporta al disc una sensació de positivisme i de qualitat. Ha estat un bon coixí i un bon apadrinament.

—Què us sembla que Cameo, una gran distribuïdora de cinema, hagi confiat en vós per a començar una nova aventura musical?

—Cameo ja produeix *Arròs covat*, i vam pensar que si es posessin a moure el disc, ens donaria un prestigi i un segell de diferència i de qualitat brutal. Per tant, els ho vam plantejar i a ells els va engrescar més per la qüestió social. No és que hagi estat una estratègia pensada fredament, no tenien decidit de saltar a la música, però els ho vam proposar i els va encantar, s'hi van llançar sense pensar-s'hi. Cameo és una referència en distribució de cinema, són unes bèsties. Són gent d'una solvència

NOEMÍ ELÍAS

“En la música és on sóc més jo”

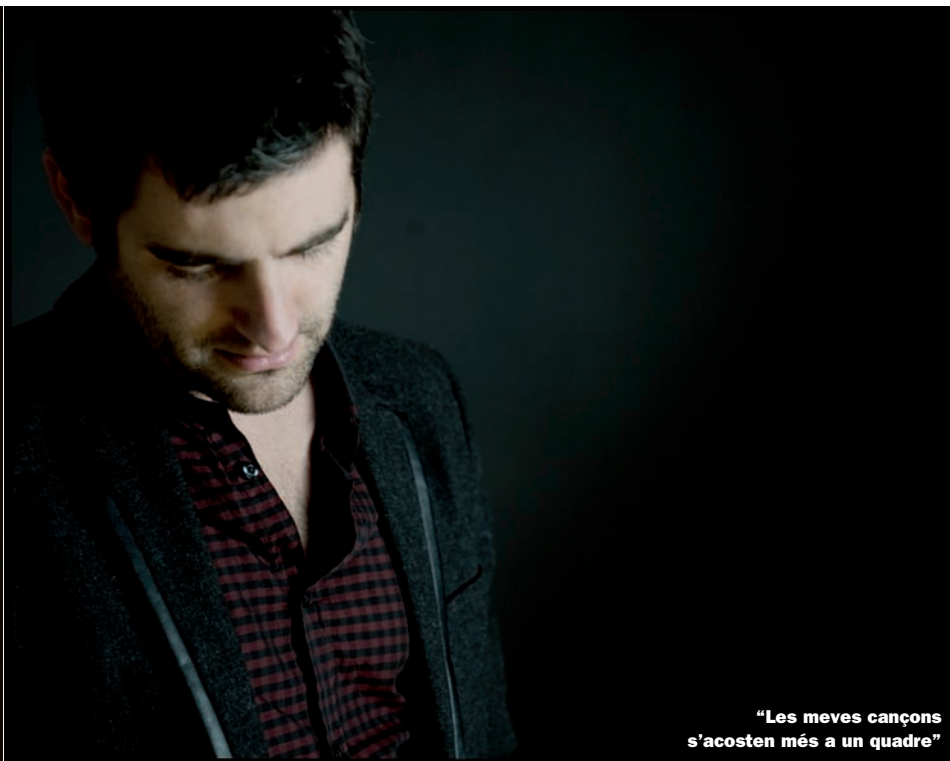
Joan Dausà (Sant Feliu de Llobregat, 1979), la veu de Xavi Masdéu a la sèrie 'Arròs covat', se submergeix en el món de la música. Després de guanyar el premi del públic del concurs de maquetes Sona 9 el 2010, Joan Dausà i els Tipus d'Interès presenten el disc 'Jo mai mai' a Manresa (16 de març), Granollers (17 de març), Reus (22 de març) i Tarragona (24 de març).

contrastadíssima i de gran qualitat amb la feina que fan.

—Els Tipus d'interès són l'Àxel Pi de Sidonie, el Martí Maymó de Mannel i la Carol Duran de La Carrau. Què hi aporten, dels seus grups, en aquest disc?

—El disc l'hem fet sobretot amb l'Àxel i el Martí, i amb en Florenci

Ferrer i en Santos Berrocal, que són els dos productors. A més, la Carol i l'Eloi Isern (La Banda del Coche Rojo), entre més, hi han participat d'alguna manera. Tots hi aporten experiència i diferents sonoritats. Però, sobretot, la il·lusió de tots de trobar-nos amb gent que ve de llocs diferents, i d'estar en un punt comú. Ha estat una mica la màgia del

“Les meves cançons s’acosten més a un quadre”

projecte. Insisteixo en aquest concepte de projecte social: ens passem més temps xerrant de la vida i compartint un quintet que no pas assajant, això sí, si es professionalitza i això va de debò, cada vegada anirà creixent. El grup ha nascut d’una amistat.

—Això que dieu es veu ja des del primer moment, quan plantegeu el projecte en una barbacoa a casa vostra.

—Exacte.

—Per a presentar el disc es va llançar un vídeo viral on apareix gent reconeguda com ara Juanjo Sáez, els Manel, Miqui Puig o Jordi Hurtado.

—Hem tingut sort d’haver pogut fer aquest viral. Hi he arrossegat tota la gent amb qui he treballat durant aquests anys en l’anonimat. Ha estat un moment de sumar esforços d’aquests amics perquè em donessin un cop de mà per a presentar-me en societat. Funciona molt bé, ha estat una de les claus del projecte.

—Parlem del disc. El comú en les cançons del *Jo mai mai* és la necessitat d’expressar els somnis per a refugiar-se d’una realitat que no sempre ens és propícia?

—Sí, jo crec que el denominador comú és el creure. A tothom li passen coses tristes, situacions dramàtiques,

però deixar-se portar i creure que tot té un sentit, creure que pot millorar i podem estar millor, era un dels objectius principals en aquestes cançons.

—Molta gent opina que, majoritàriament, el disc és trist; uns altres que és un cant a la recerca de la felicitat. Us agrada deixar les cançons a la lliure interpretació?

—No creiem que sigui un disc trist. Tot i que als concerts apliquem la paraula *drama*, ho diem directament, no ens n’amaguem. Es parla de la tristesa, però tot depèn de l’estat anímic de qui l’escolti. A les cançons no hi ha cap moralitat, no hi ha cap missatge explícit. Penso que és més una radiografia en què cadascú pot decidir com l’entén i com la llegeix. Aquestes cançons s’acosten a allò que és un quadre. És fet expressament que les cançons quedin obertes i que tu mateix tinguis la manera de fer-les teves.

—Com a la cançó “Jo mai mai”?

—Amb el “Jo mai mai” s’ha obert un debat a la xarxa. Jo vaig escriure “Jo mai mai no he pensat que seria més feliç al teu costat” sense ser conscient que en català, “Jo mai mai no he pensat” i “Jo mai mai he pensat” són equivalents; de manera que vol dir que pot passar de tot. Si l’entens com una càpsula tançada no l’estima, si l’entens com quelcom

obert la Judit l’estima. És com triar la teva pròpia aventura.

—“L’horòscop” és potser la cançó que crida més l’atenció per la seguretat que traspua. Hi esteu a gust, amb aquest estil més mogut?

—Sí, sobretot perquè ajuda a respirar al disc pel que fa a producció musical. Tant “L’horòscop” com “El parque Rosedal” són cançons que tenen una funció d’acompanyar, d’enganxar-te i tirar-te amunt quan venim d’un moment baix. Tot i que a “L’horòscop” la seguretat està en la producció musical, perquè, si mirem la lletra, el protagonista es guia per un horòscop. A vegades necessitem una empenta, ni que sigui fictícia, per a anar endavant i creure. És un cant a l’esperança, a lluitar.

—A “Parlant de tu i de mi”, “El senyor Sommer i l’ós polar” o “Parque Rosedal” s’expressa un mon quotidià, un estil que agrada molt els últims anys.

—El món quotidià fa molts anys que s’utilitza a la música, però passa que ara ens hi fixem més. El Serrat o els Simon & Garfunkel ja ho feien. Penso que és inevitable parlar del quotidià perquè és el que ens rodeja. En aquestes cançons busco la profunditat i l’emoció del quotidià. Són coses que ens passen, però també coses que sentim.

—La darrera cançó del disc és “Encara hi som a temps”, amb la col·laboració de la Clara Segura, que hi aporta una mica d’esperança. Aquest és el preludi d’un següent disc amb tints més positius?

—Jo resumiria el disc amb aquesta cançó. Encara que et vingui tot en contra, mentre lluitis i mentre creguis, tot pot passar. Nosaltres no sabem cap a on anirem, però sí que és cert que aquesta cançó obre una via cap a l’esperança.

—Feu de tot. Ja us podreu dedicar plenament al món de la música?

—Si surt bé intentaré compaginar-ho tot com pugui, però potser les dues activitats que xoquen més són la música i el teatre, per una qüestió d’organització. Fer de *speaker*, locutor o doblador és viable de mantenir. Però sí que és veritat que, si això funciona, el meu objectiu serà la música. És on sóc més jo, on opino i escric allò que vull.

Carlos Faneca